

CHƯƠNG XV: CHUNG KẾT QUIDDITCH

Hermione giờ lá thư ra, nói:

-- Bác ấy gửi cho tôi cái này.

Harry cầm lấy lá thư. Tấm giấy da ẩm ướt và những giọt nước mắt tổ chẳng làm lem dấu mực nhoè nhoẹt ở nhiều chỗ đến nỗi thật là khó mà đọc được lá thư.

Cháu Harry yêu quý,

Chúng ta thua kiện rồi. Bác được phép đem nó về Hogwarts. Ngày xử tử đã được ấn định.

Beaky khoái Luân Đôn lắm.

Bác sẽ không bao giờ quên sự giúp đỡ mà cháu đã giành cho bác.

Hagrid.

Harry kêu lên:

-- Họ không thể làm điều đó. Không thể nào! Buckbeak đâu có nguy hiểm chút nào đâu?

Hermione quệt nước mắt, nói:

-- Ba của Malfoy đã dọa ép Ủy ban trong chuyện này. Các bạn biết ổng là người như thế nào mà. Cái Ủy ban đó gồm toàn một đám ngốc già nhát cáy, và họ sợ ba Malfoy chết khiếp. Nhưng dù sao thì vẫn còn có thể xin kháng án, tòa luôn luôn có vụ đó mà. Chỉ có điều là mình chẳng thấy có chút hy vọng gì hết... sẽ chẳng có gì thay đổi đâu.

Ron hùng hổ nói:

-- Có chứ, sẽ thay đổi chứ. Bờ sẽ không còn phải đơn độc đấu tranh nữa, Hermione à. Mình sẽ giúp bờ.

-- Ôi, Ron!

Hermione vòng hai tay ôm chầm cổ Ron và òa khóc nức nở. Ron, với vẻ kinh hoàng, vỗ nhẹ lên đầu Hermione để an ủi cô bé một cách hết sức vụng về. Cuối cùng Hermione không buông Ron ra. Cô bé thổn thức:

-- Ron ơi, mình thiệt tình, thiệt tình xin lỗi về vụ con Scrabbers...

-- Ôi... thì... nó cũng già rồi.

Ron có vẻ mừng rỡ là được Hermione buông ra. Nó nói:

-- Với lại nó cũng hơi vô tích sự. Mà biết chừng đâu ba má mình sẽ mua cho mình một con cú!

Những biện pháp an ninh áp đặt cho tất cả học sinh từ lần đột nhập thứ hai của Black khiến cho Harry, Ron và Hermione không thể nào đi thăm lão Hagrid vào buổi tối nữa. Cơ

hội duy nhất để tụi nó có thể nói chuyện với lão là trong giờ học môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.

Phán quyết của Ủy ban làm cho lão bị sốc đến nỗi chết điếng luôn.

-- Lỗi tại bác hết. Miệng lưỡi cứ lú lút lại. Tất cả họ đều ngồi đầy ra đấy, trong những bộ áo chùng đen, mà bác thì cứ làm rớt tờ giấy rồi lại quên bém hết những ngày tháng mà cháu đã tra cứu cho bác, Hermione à. Và rồi ông Lucius Malfoy đứng dậy nói lời buột tội của ông, rồi cái Ủy ban làm đúng y chang những gì ông biểu họ làm...

Ron hung hăng nói:

-- Còn xin kháng án được mà! Bác đừng vội bỏ cuộc, tụi cháu cũng đang tìm cách đây!

Ba đứa cùng trở về tòa lâu đài với những đứa học trò khác. Tụi nó có thể nhìn thấy Malfoy đi đằng trước, vừa nói chuyện với Crabbe và Goyle, vừa ngoái đầu nhìn ba đứa tụi nó đi đằng sau mà cười nhạo báng.

Khi đến tòa lâu đài, lão Hagrid buồn bã nói:

-- Chẳng được tích sự gì đâu, Ron à. Cái Ủy ban đó có khác gì món đồ trong túi của Lucius Malfoy đâu. Bác chỉ còn nước cố gắng làm cho những ngày cuối cùng của Buckbeak trở thành những ngày hạnh phúc nhất trong đời nó. Bác nợ nó điều đó...

Lão Hagrid quay đi, vội vã bước trở lại căn chòi của lão, giấu mặt trong chiếc khăn tay.

Malfoy, Crabbe và Goyle đã đứng rình bên trong cánh cửa tòa lâu đài lắng nghe:

-- Ngó lão già bù lu bù loa kia!

Malfoy nói:

-- Tụi bây có bao giờ trông thấy cái giống gì thảm thương cỡ này chưa? Vậy mà cái đồ tèm lem đó lại được coi như thầy của tụi mình!

Harry và Ron đều tức giận sấn tới trước mặt Malfoy, nhưng Hermione đã ra tay trước hơn hết cả - CHÁT!

Cô bé thẳng cánh tay đồn hết sức tát thiệt mạnh vào mặt Malfoy. Malfoy lão đảo. Cả Harry, Ron, Crabbe lẫn Goyle đều đứng chết trân vì sững sốt khi Hermione lại giơ cánh tay lên một lần nữa.

-- Mi dám gọi bác Hagrid là đồ thảm thương, còn mi là đồ thối tha, đồ ác độc...

Ron chụp cánh tay của Hermione, can ngăn một cách yếu ớt:

-- Hermione!

Hermione vùng mạnh để thoát ra:

-- Tránh ra, Ron!

Hermione rút cây đũa phép của cô bé ra. Malfoy bước thụt lùi lại. Crabbe và Goyle lộ vẻ hoang mang hết sức, ngó Malfoy chờ đợi chỉ thị. Malfoy lăm bằm:

-- Đi!

Trong nháy mắt, cả ba đứa biến mất trong hành lang dẫn xuống tầng hầm.

Ron lập lại "Hermione!" với giọng vừa kinh ngạc vừa cảm kích. Hermione rít lên:

-- Harry, bồ phải đánh bại nó trong trận chung kết Quidditch mới được! Bồ phải thắng, bởi vì mình sẽ không thể nào chịu đựng nổi nếu Slytherin thắng.

Ron vẫn lồi mắt ra mà nhìn Hermione, nhưng nó bảo:

-- Tụi mình tới giờ học Bùa chú rồi.

Bọn trẻ vội vã đi lên cầu thang cầm thạch hướng về phòng học của giáo sư Flitwick.

Khi Harry mở cửa phòng học thì thầy Flitwick khiển trách:

-- Các trò trễ rồi đó! Mau về chỗ ngồi, lấy đũa phép ra. Vào buổi học hôm nay chúng ta sẽ thí nghiệm Bùa Hưng phấn. Các trò khác đã chia thành từng đôi...

Harry và Ron vội vàng về chỗ ngồi ở cuối lớp và mở cặp ra. Ron ngoảnh nhìn ra sau lưng:

-- Hermione đâu rồi?

Harry cũng nhìn quanh. Hermione không hề bước vô lớp học, mặc dù Harry đoán chắc là cô bé còn ở ngay bên cạnh nó khi nó mở cánh cửa phòng học ra. Harry trợn mắt ngó Ron:

-- Sao kỳ lạ vậy? Có lẽ... có lẽ bạn ấy ghé vô nhà vệ sinh hay đâu đó?

Nhưng suốt buổi học hôm đó vẫn không thấy Hermione trở vào lớp. Khi cả lớp tan học để đi ăn trưa, ai cũng cười toe toét. Ron nói:

-- Lẽ ra Hermione cũng có thể làm một bùa Hưng phấn cho chính mình.

Bùa Hưng phấn đã khiến cho tụi nó có cảm giác rất ư cao hứng phấn khởi.

Nhưng mà Hermione cũng không có mặt ở trong phòng ăn trưa. Khi tụi nó ăn tới món bánh táo trắng miệng, cái "hậu vị" của Bùa Hưng phấn rã dần, Harry và Ron mới bắt đầu hơi lo lắng.

Lúc hai đứa vội vàng trèo lên cầu thang xoắn về tháp Gryffindor, Ron lo âu nói:

-- Bồ nghĩ coi, hay là Malfoy đã làm gì Hermione?

Hai đứa đi ngang qua đám quỳ lùn an ninh, đọc mật khẩu cho Bà Béo (Flibbertigibbet) - rồi chen nhau chui qua cái lỗ chân dung vô trong phòng sinh hoạt chung.

Hermione đang ngồi ngủ say sưa cạnh một cái bàn, đầu đặt trên cuốn sách Số học để mở. Harry và Ron ngồi xuống hai bên Hermione, chọc cho cô bé thức dậy.

Hermione giật mình, bừng thức giấc, ngơ ngác nhìn đăm đăm chung quanh:

-- Ca... cái... cái... gì? Tới giờ học rồi hả? Bây giờ tụi mình học tới môn gì rồi?

Harry nói:

-- Môn Tiên tri, nhưng còn hai mươi phút nữa mới lên lớp. Hermione à, sao bồ không vô lớp học Bùa chú?

Hermione ré lên:

-- Cái... gì? Ôi, thôi rồi! Mình quên bég đi lớp Bùa chú!

Harry lấy làm lạ:

-- Làm sao bồ có thể quên bég đi được? Bồ đi cùng với tụi này tới tận cửa phòng học mà!

Hermione rên rỉ:

-- Mình không thể nào tin được! Giáo sư Flitwick có giận lắm không? Ôi, chính là tại Malfoy, mình cứ nghĩ tới nó mà quên hết mọi thứ!

Ron ngó xuống cuốn sách Số học to đùng mà Hermione đã dùng để kê đầu như một cái gối:

-- Bồ biết không, Hermione? Mình thấy bồ kiệt sức tới nơi rồi. Bồ cố gắng làm nhiều quá sức mình đó!

-- Đâu có! Mình hổng kiệt sức đâu!

Hermione kêu lên, vừa vuốt mớ tóc khỏi xòa xuống mắt, vừa nhìn quanh một cách vô vọng để kiểm cái cặp của mình:

-- Chẳng qua là mình chỉ nhầm lẫn chút xíu, vậy thôi. Mình nên đi gặp giáo sư Flitwick để xin lỗi thì tốt hơn. Hẹn gặp lại mấy bồ trong lớp Tiên tri nha!

Hai mươi phút sau Hermione nhập bọn với Harry và Ron ở chân cầu thang dẫn lên lớp học của giáo sư Trelawney, trông vẻ mặt cực kỳ rầu rĩ:

-- Mình không thể nào tin được là mình lại bỏ lỡ mất bài Bùa Hưng phấn! Mình dám cá là khi thi thế nào cũng ra bài đó. Giáo sư Flitwick đã nói xa nói gần là sẽ có thể thi bài đó!

Ba đứa cùng nhau leo lên cầu thang dẫn tới căn phòng âm u cheo leo tuốt trên đỉnh tháp. Trên mỗi cái bàn nhỏ là một trái cầu pha lê lóng lánh đầy sương trắng màu ngọc trai. Harry, Ron và Hermione cùng ngồi chung với nhau quanh một cái bàn con ọp ẹp. Ron đảo một con mắt cảnh giác nhìn chung quanh để canh giáo sư Trelawney, đề phòng trường hợp bà lảng vảng gần đó. Nó làu bàu:

-- Mình tưởng tới học kỳ sau tụi mình mới phải học môn bói cầu pha lê chứ!

Harry cũng thì thầm đáp lại:

-- Đừng có phàn nàn nữa, như vậy có nghĩa là tụi mình đã xong môn bói chỉ tay rồi. Mình đã phát chán cái kiểu co rúm người hãi sợ của cổ mỗi lần cổ ngó vô bàn tay của mình rồi.

-- Chúc các trò một ngày tốt lành!

Giọng nói huyền bí quen thuộc vang lên, và giáo sư Trelawney từ trong bóng tối hiện ra một cách bất ngờ đầy kịch tính như thường lệ. Parvati và Lavender run lên vì hồi hộp, gương mặt hai đứa này được rọi sáng bằng ánh phản chiếu đèn của trái cầu pha lê.

Giáo sư Trelawney tự mình ngồi xuống một cái ghế quay lưng lại lò sưởi, đưa mắt nhìn chung quanh:

-- Tôi đã quyết định giới thiệu môn bói cầu pha lê hơi sớm hơn dự định một tý. Định mệnh đã chỉ dẫn cho tôi biết rằng kỳ thi vào tháng sáu của các trò sẽ có môn bói cầu, và tôi phải lo cho các trò được thực hành đầy đủ.

Hermione khịt khịt mũi. Cô bé nói mà không cần bận tâm hạ thấp giọng xuống:

-- Chà, thật tình mà nói... cái gọi là "định mệnh đã chỉ dẫn"... Ai ra đề thi? Cô giáo chứ ai! Sự tiên đoán của cổ sao mà hay thật!

Khó mà nói được là giáo sư Trelawney có nghe lọt tai lời của Hermione không, bởi vì gương mặt của bà ẩn khuất trong bóng tối. Tuy nhiên bà vẫn tiếp tục như thể bà không hề nghe thấy gì hết. Bà nói giọng mơ màng:

-- Bói cầu pha lê là một nghệ thuật đặc biệt tinh túy. Tôi không trông mong bất cứ ai trong số các trò Thấy khi mới lần đầu soi nhìn vào chiều sâu vô tận của trái cầu pha lê. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng cách thực hành thư giãn ý thức và ngoại nhãn...

Ron bắt đầu cười khúc khích không cách nào nhịn được, và nó phải nhét cả nắm tay vô hòng để bịt tiếng cười lại.

--... để làm trong sáng Nội Nhãn và siêu thức. Có thể, nếu chúng ta may mắn, một số các trò sẽ được Thấy trước khi kết thúc buổi học.

Và thế là mọi người bắt đầu. Ít nhứt thì Harry cũng thấy cực kỳ ngu ngốc khi trơ mắt nhìn chăm chăm một trái cầu pha lê, nó cố gắng giữ cho đầu óc mình trống rỗng khi những ý nghĩ như "trò này ngu thật..." lướt qua đầu óc. Cũng chẳng được tích sự gì khi Ron cứ xì ra những tiếng khúc khích nín không được, còn Hermione thì cứ tắc lưỡi không ngừng.

Sau chừng mười lăm phút ráng yên lặng ngó chăm chăm trái cầu pha lê, Harry hỏi hai bạn:

-- Thấy cái gì chưa?

Ron chỉ tay, nói:

-- Thấy, có một vết cháy xém trên cái bàn tay này, chắc là ai đó đã làm ngã cây đèn cầy.

Hermione rít giọng:

-- Cái trò này thật là mất thì giờ. Lẽ ra mình có thể thực hành cái khác hữu ích hơn. Đáng ra mình đã có thể bắt kịp bài Bùa Hưng phấn...

Giáo sư Trelawney sột soạt đi ngang qua chỗ ba đứa. Bà nói rì rầm trong tiếng va chạm leng keng của mấy cái vòng đeo tay:

-- Có ai muốn tôi giải thích giúp những điềm báo lơ mơ trong trái cầu pha lê của mình không?

Ron lẩm bẩm:

-- Mình khỏi cần giúp. Cái điềm này nghĩa là gì thì quá rõ ấy chứ: tối nay trời sẽ đầy sương mù.

Cả Harry và Hermione đều bật cười to.

Mọi cái đầu đều quay về hướng tụi nó. Parvati và Lavender tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm. Giáo sư Trelawney thì nói:

-- Đó, thiệt tình! Các trò đang phạm đến làn sóng tiên tri!

Bà đến gần cái bàn của tụi nó và xăm soi nhìn vào trái cầu pha lê. Harry cảm thấy trái tim mình chùng xuống. Nó đoán chắc là nó biết tổng điều gì sắp sửa xảy ra...

Giáo sư Trelawney kê cái mặt sát trái cầu, để cho trái cầu phản chiếu thành hai trong đôi tròng kiếng khổng lồ của bà và thì thầm:

-- Có cái gì đó ở đây! Cái gì đó đang di chuyển... nhưng mà cái gì thế nhỉ?

Harry chuẩn bị sẵn sàng đem đánh cược bất cứ thứ gì nó đang có, kể cả cây chổi thần Tia Chớp, rằng "cái gì đó" chắc chắn không phải là một tin lành, cho dù là tin gì đi nữa. Mà đúng như vậy...

Giáo sư Trelawney thở ra, ngược lên chăm chú nhìn Harry:

-- Trò ơi... nó hiện ra đây nè, rõ ràng hơn bao giờ hết... Ôi, nó đang lén lút săn đuổi trò, đang đến gần trò hơn bao giờ hết... cái Hung...

Hermione vuột miệng nói to:

-- Ôi, trời đất quỷ thần ơi, xin đừng lặp lại cái Hung tinh nhảm nhí đó nữa!

Giáo sư Trelawney nhướn đôi mắt to lồ lộ của bà nhìn vào mặt Hermione. Parvati thì thảo điều gì đó với Lavender, rồi cả hai đưa cùng tròng mắt ngó Hermione. Giáo sư Trelawney đứng thẳng lên, dò xét Hermione với một cơn giận không thể nhầm lẫn vô đâu được.

-- Ta rất tiếc phải nói rằng từ giờ phút trò bước vào lớp học này, trò yêu dấu ạ, ta đã thấy rõ là trò không hề có những phẩm chất qui định mà bộ môn nghệ thuật tiên tri cao quý đòi hỏi. Thực vậy, ta không thể nhớ được là ta có từng gặp một học sinh nào mà đầu óc trần tục một cách vô vọng như thế này chưa.

Một khoảnh khắc yên lặng nặng nề. Bỗng nhiên...

-- Tốt!

Hermione đột ngột nói, đứng dậy và nhét cuốn sách Vén Màn Tương Lai vô trong cặp của mình. Cô bé lặp lại:

-- Tốt thôi!

Quảng cái cặp qua vai và đung Ron suýt té bật ngửa ra khỏi ghế, Hermione nói:

-- Mình bỏ cuộc thôi! Mình đi đây!

Và trước sự kinh ngạc của cả lớp, Hermione bước dài ngang qua lớp học tới cánh cửa như cái bẫy sập, đá nó bật mở ra, trèo xuống cầu thang, và đi khuất mắt.

Đến mấy phút sau lớp học mới ổn định. Giáo sư Trelawney có vẻ quên mất tiêu cái Hung tinh. Bà thành linh xoay về hướng bàn của Harry và Ron, vừa thở hổn hển vừa kéo mạnh cái khăn choàng thật sát vô người.

Lavender thành linh thét lên khiến ai nấy đều giật mình:

-- ÔÔÔÔÔ! Ôi thưa giáo sư Trelawney, con vừa mới nhớ ra! Cô thấy bạn ấy đã rời bỏ lớp học, đúng không? Đúng không thưa giáo sư? Vào khoảng lễ Phục sinh, một trong số chúng ta sẽ rời bỏ chúng ta vĩnh viễn! Giáo sư đã nói điều đó từ lâu rồi, phải không giáo sư?

Giáo sư Trelawney nở một nụ cười với Lavender, một nụ cười mát như đầm sương.

-- Đúng vậy, trò thân yêu ạ, tôi quả thực biết trước rằng trò Granger sẽ rời bỏ chúng ta. Tuy nhiên người ta vẫn hy vọng là người ta có thể nhằm lẫn về các dấu hiệu... Các trò biết đấy, Nội Nhân có thể là một gánh nặng..

Lavender và Parvati tỏ ra xúc động sâu sắc và ngồi nhích qua một bên để giáo sư Trelawney có thể nhập vô bàn của hai đứa.

Ron có vẻ kinh hoảng, rù rì với Harry:

-- Ê, một ngày thiệt tệ hại cho Hermione há!

-- Ừ.

Harry liếc nhìn vô trái cầu pha lê, nhưng không thấy gì hết ngoài một làn sương mù trắng đục xoáy tít. Không biết có đúng thật là giáo sư Trelawney đã nhìn thấy Hung tinh lần nữa hay không? Còn nó, nó có nhìn thấy không? Nếu vậy, nó chỉ còn có thiếu một tai nạn "sém chết" nữa là đủ, mà trận chung kết Quidditch thì ngày một gần kề.

oOo

Những ngày lễ Phục sinh mà bọn trẻ cũng không được xả hơi hoàn toàn. Mấy đứa học năm thứ ba chưa bao giờ bị tổng cho nhiều bài tập đến như vậy. Neville Longbottom chỉ còn chút xíu nữa là suy sụp thần kinh, mà nó không phải là đứa duy nhất.

Một buổi trưa, Seamus Finnigan gằm lên trong phòng sinh hoạt chung:

-- Như vậy mà gọi là nghỉ lễ hả? Còn cả tỉ năm mới tới kỳ thi, họ chơi trò gì vậy?

Nhưng mà chẳng có ai phải làm nhiều bài tập như Hermione cả. Thậm chí bỏ đi môn Tiên tri, cô bé vẫn còn học nhiều môn hơn hết thấy những đứa khác. Hermione thường thường là người cuối cùng rời phòng sinh hoạt chung vào buổi tối, và là người đầu tiên vào thư viện của trường vào buổi sáng hôm sau. Hai mắt cô bé có quầng thâm viền bên dưới, y như mắt thầy Lupin vậy, và có vẻ như sắp trào nước mắt đến nơi.

Ron đã lãnh lấy trách nhiệm về vụ xin kháng cáo cho con Buckbeak. Những khi không phải làm bài tập của mình, Ron chúi mũi vào những pho sách đồ sộ có tựa đại khái như Sổ Tay Về Tâm Lý Bằng Mã và Chim Hay Quý? Một Nghiên Cứu Về Tính Hung Ác Của Bằng Mã. Nó bị cuốn hút vô đề tài đó đến nỗi quên cả đối xử tệ bạc với con Crookshanks.

Trong lúc đó, Harry phải thu xếp làm bài tập sao cho có thì giờ để luyện tập Quidditch mỗi ngày, chưa kể đến những buổi thảo luận chiến thuật dài vô tận với Wood. Trận đấu giữa đội Slytherin và Gryffindor sẽ diễn ra vào ngày thứ bảy đầu tiên sau lễ Phục sinh. Đội Slytherin hiện đang đứng đầu bảng với đúng hai trăm điểm trội hơn. Điều này có nghĩa là (như Wood thường xuyên nhắc nhở đội nhà) đội Gryffindor cần phải thắng trận này với số điểm cao hơn hai trăm điểm mới giành được cúp Quidditch. Cũng có nghĩa là Harry phải gánh trên vai cái trách nhiệm chiến thắng, bởi vì bắt được trái banh Snitch thì được thưởng một trăm năm chục điểm. Wood cứ đều đều bảo Harry:

-- Thành ra em chỉ bắt trái banh Snitch khi nào đội mình đã thắng ít nhất năm chục điểm. Chỉ với điều kiện là chúng ta dẫn trước hơn năm mươi điểm, nhớ nghe Harry, chứ nếu không thì dù chúng ta có thắng trận đấu thì cũng không thể giành được cúp Quidditch. Em biết điều đó chứ, Harry? Em chỉ được bắt trái banh Snitch nếu chúng ta dẫn trước...

Harry hét:

-- EM BIẾT MÀ ANH OLIVER!

Cả nhà Gryffindor đều bị trận đấu sắp tới ám ảnh. Từ sau thời Tầm thủ huyền thoại Charlie Weasley (anh thứ hai của Ron) đến tận bây giờ, nhà Gryffindor chưa hề giành được cúp Quidditch lần nào nữa. Nhưng Harry tin chắc là không ai trong nhà Gryffindor, kể cả Wood, lại tha thiết muốn tranh cúp Quidditch như chính nó, Harry. Mỗi cừu thù giữa Harry và Malfoy đã lên tới đỉnh điểm rồi. Malfoy vẫn ghim trong lòng vụ Harry quảng sinh vô nó ở làng Hogsmeade, và nó còn điên tiết hơn nữa khi thấy Harry cũng luôn lách sao đó mà thoát khỏi bị trừng phạt. Harry cũng chưa quên vụ Malfoy tìm cách ngấm hại nó trong trận đấu với đội Ravenclaw, nhưng chính vụ Buckbeak mới khiến cho Harry thêm quyết tâm đánh bại Malfoy trước cả trường.

Theo như mọi người nhớ thì chưa bao giờ có một trận đấu nào mà gần đến ngày thi không khí lại căng thẳng như vậy. Khi mà những ngày lễ đã trôi qua, sự căng thẳng giữa hai đội và hai nhà đã tới mức bùng nổ. Vài cuộc hỗn chiến nho nhỏ đã xảy ra trong hành lang, mà trận gay cấn nhất đã đưa tới hậu quả là một đứa năm thứ tư của nhà Gryffindor và một đứa năm thứ sáu bên nhà Slytherin bị đưa vô bệnh thất với những lỗ tai cứ mọc lĩa chĩa ra những cây tỏi tây.

Đây là thời gian đặc biệt tồi tệ đối với Harry. Nó không thể nào đi tới lớp học mà không bị bọn Slytherin khoèo chân ngáng cản hay tìm cách làm cho sẩy chân té ngã. Nó đi tới chỗ nào cũng bị Crabbe và Goyle rình rập nhẩy xổ ra rồi xụ xuống bỏ đi trong thất vọng khi thấy chung quanh Harry luôn có một đám đông vây kín. Wood đã chỉ thị rằng Harry phải luôn luôn có người đi kèm theo ở mọi nơi, để phòng trường hợp bọn Slytherin âm mưu loại Harry ra khỏi cuộc đấu. Cả nhà Gryffindor hè nhau thực hiện nhiệm vụ đó một cách quá ư sốt sắng, đến nỗi Harry không thể nào đến lớp đúng giờ được nữa, bởi vì nó cứ bị kẹt giữa một đám đông lúc nhúc chí choé không ngừng. Bản thân Harry thì lo lắng nhiều về cây chổi

thần Tia Chớp của nó hơn là lo cho bản thân mình. Khi nào không cỡi cây chổi thần, nó khóa kỹ cây chổi trong rương, rồi thường xuyên phóng về tháp Gryffindor vào những giờ ra chơi để kiểm tra cho chắc là cây chổi thần Tia Chớp vẫn còn đó.

o0o

Vào buổi tối trước trận đấu, trong phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor không ai chuyên chú vào việc riêng như thường ngày được. Ngay cả Hermione cũng phải bỏ sách xuống. Cô bé nói một cách lo âu:

-- Mình không thể nào học bài được. Mình không thể nào tập trung được.

Trong phòng rất ồn ào. Fred và George bị căng thẳng quá nên quậy ầm ĩ và tung búng hơn bao giờ hết. Wood thì cứ lom khom trên cái mô hình sân bóng Quidditch ở một góc phòng, dùng cây đũa phép của mình mà chọc mấy hình nộm be bé trên sân đấu, rồi lầm bầm với chính mình. Angelina, Alicia và Katie thì cười ngặt nghẽo vì những trò đùa của Fred và George. Harry thì ngồi với Ron và Hermione, tách ra khỏi cái trung tâm náo nhiệt đó, cố gắng không nghĩ ngợi gì đến ngày hôm sau, bởi vì cứ mỗi lần nghĩ đến là nó có cảm giác khủng khiếp là có cái món gì đó bự chẳng đang còn cào trong bao tử đòi ọc ra.

Trông Hermione cũng hãi hùng lắm, nhưng cô bé cố nói:

-- Bỏ sẽ không sao đâu.

Ron nhấn mạnh:

-- Bỏ có cây chổi thần Tia Chớp mà!

Bao tử Harry quặn lại, nó nói:

-- Ừ...

Thiệt là nhẹ nhõm khi Wood bỗng nhiên đứng dậy và gào to:

-- Toàn đội chú ý! Đi ngủ!

o0o

Harry ngủ chập chờn đầy mộng mị. Ban đầu nó chiêm bao thấy nó ngủ quên, bị Wood hét gọi:

-- Mày đâu rồi? Tụi tao phải dùng thằng Neville thế chỗ mày thôi!

Rồi nó mơ thấy Malfoy và những người khác trong đội Slytherin cỡi rồng bay đến sân đấu. Nó đang bay thật nhanh bằng một tốc độ có thể làm gãy cổ như chơi, cố gắng né tránh những ngọn lửa phun ra từ miệng của con rồng chiến mà Malfoy đang cỡi. Bỗng nhiên nó nhận ra rằng nó bị quên mất cây chổi thần Tia Chớp, thế là nó bèn té thẳng từ trên không trung xuống và giật mình thức giấc.

Mất mấy giây định thần Harry mới nhớ ra rằng trận đấu vẫn chưa diễn ra, rằng nó vẫn nằm an toàn trên giường, và rằng đội Slytherin chắc chắn là không được phép cỡi rồng thi

đấu Quidditch. Nó cảm thấy khát khô cổ họng. Hết sức lặng lẽ, Harry ra khỏi giường và đi rót cho mình một ly nước từ cái bình nước bằng bạc đặt dưới cửa sổ.

Sân trường vẫn yên tĩnh và vắng ngắt. Không một làn gió thoảng hay hơi thở nào làm lay động những tán cây trong khu Rừng Cấm. Cây Liễu Roi cũng bất động và trông có vẻ ngây thơ ra phết. Mọi việc đều có vẻ như thể những điều kiện để trận đấu diễn ra rất ư hoàn hảo.

Harry đặt cái ly của nó xuống và sắp quay trở lại giường thì mắt nó bỗng bắt gặp một cái gì, một con gì đó đang bò ngang qua bãi cỏ ánh bạc trong đêm. Harry phóng ngay lại chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường ngủ của nó, chụp vội cặp mắt kiếng đeo vào mắt, rồi hối hả quay trở lại bên cửa sổ. Không lẽ nào là Hung tinh - Không, không phải lúc này - không thể ngay trước trận đấu như vậy!

Harry lại chăm chú soi mói ngó xuống sân trường, và sau một phút căng mắt tìm kiếm, nó tìm thấy cái đó. Hiện giờ cái đó đang đi men theo bìa rừng... nó không phải là Hung tinh... nó là một con mèo... Harry nín thở vào gờ cửa sổ thở phào khi nó nhận ra cái đuôi xù như cây chổi súc chai. Cái con đó chỉ có thể là con Crookshanks mà thôi...

Mà có phải chỉ có một mình con Crookshanks không? Harry nheo mắt chăm chú nhìn, mũi ịn dẹt lép vế lớp cửa kính. Crookshanks dường như đang đứng lại. Harry tin chắc là con mèo cũng đang nhìn thấy vật gì đó di chuyển trong bóng cây.

Chỉ lát sau, vật đó hiện ra một con chó đen vĩ đại lông lá bờm xờm đang len lén đi ngang qua bãi cỏ, Crookshanks lon ton chạy theo bên cạnh. Harry trừng mắt ngó trên trên. Như vậy nghĩa là sao? Nếu Crookshanks cũng nhìn thấy con chó thì làm sao mà con chó đó có thể là điềm báo trước cái chết của Harry? Nó rít lên khe khẽ:

-- Ron! Dậy đi, Ron!

-- Há?

-- Mình cần bồ nói cho mình biết xem bồ có thấy cái này không?

Giọng Ron lè nhè ngái ngủ:

-- Trời còn tối thui mà Harry. Bồ thức dậy làm gì...?

-- Tới đây đi...

Harry quay lại nhìn thật nhanh về phía cửa sổ. Crookshanks và con chó đã biến mất. Harry trèo cả lên bệ cửa sổ để cố nhìn vào vùng bóng râm của tòa lâu đài, nhưng cả hai con vật đều không có ở đó. Hai con vật đó đã đi đâu rồi?

Một tiếng ngáy to vang lên báo cho Harry biết là Ron đã chìm sâu vào giấc ngủ say sưa.

oOo

Harry và những người khác trong đội Gryffindor bước vào Đại sảnh đường vào sáng ngày hôm sau trong tiếng vỗ tay hoan hô vang rền. Harry không thể nào dừng cười toe toét khi nhìn thấy cả những học sinh của hai bàn Ravenclaw và Hufflepuff cũng hệ nhau vỗ tay cổ vũ tụi nó. Đám học sinh bên nhà Slytherin thì rít lên the thé khi tụi nó đi ngang qua bàn chúng. Harry để ý thấy Malfoy có vẻ tái mét hơn cả ngày thường.

Wood bỏ cả buổi điểm tâm để khuyên bảo mọi người hãy cố ăn, trong khi bản thân anh thì không đụng tới một món ăn nào. Để rồi khi mà chưa ai ăn xong, anh đã lật đặt lửa mọi người ra sân đấu, để cho cả đội có thể có một ý niệm về các điều kiện thi đấu. Khi cả đội rời Đại Sân đường, mọi người lại vỗ tay hoan hô lần nữa. Cho Chang hét:

-- Chúc may mắn nha Harry!

Harry cảm thấy mình mắc cỡ đỏ mặt. Wood vừa bước nhanh trên sân đấu, với đội Gryffindor bước theo sau lưng, vừa nhìn quanh, vừa nói:

-- Ô-kê... gió không đáng kể... mặt trời hơi chói, điều này có thể hạn chế tầm nhìn của tụi em, hãy chú ý cẩn thận... mặt đất hơi cứng, tốt, nó giúp chúng ta bật lên được nhanh...

Cuối cùng Wood nhìn thấy cánh cửa tòa lâu đài mở ra ở phía xa xa, và toàn thể trường Hogwarts túa ra hướng về sân vận động. Wood bèn ra lệnh cụt ngắn:

-- Phòng thay đồ!

Chẳng ai nói năng gì khi cả đội mặc vào những tấm áo chùng màu tía. Harry không biết những người kia có cảm thấy như nó đang cảm thấy không: như thể nó vừa điểm tâm xong một mớ con gi bò quần quai. Và hầu như chưa kịp gì hết thì đã nghe tiếng Wood giục:

-- Được rồi, đã tới giờ, chúng ta đi thôi...

Đội Gryffindor bước vào sân đấu trong tiếng hò reo rộ lên như sóng trào. Ba phần tư đám đông đeo phù hiệu hoa hồng tía, vẫy những lá cờ tía có huy hiệu sư tử Gryffindor hay phất những biểu ngữ ghi những khẩu hiệu như: "ỦNG HỘ ĐỘI GRYFFINDOR!" và "SƯ TỬ GIÀNH CÚP!"

Tuy nhiên đằng sau các cột gôn của đội Slytherin là hai trăm người mặc áo xanh lá cây, biểu tượng con rắn Slytherin lóng lánh trên những lá cờ của nhà này, và giáo sư Snape ngồi ngay hàng ghế đầu, mặc áo màu xanh như những người khác, trên môi thầy nở một nụ cười nham hiểm.

Như thường lệ, Lee Jordan đóng vai bình luận viên trận đấu. Nó đang rao lên:

-- Và đây đội Gryffindors! Potter, Bell, Johnson, Spinnet, Weasley, Weasley và Wood. Họ được dư luận công nhận là đội hay của Hogwarts mà người ta được xem trong vài năm gần đây...

Lời bình của Lee Jordan bị chìm lỉm trong tiếng la ó phản đối vang lên từ đám đông bên phía nhà Slytherin.

-- Và bây giờ là đội Slytherin, do đội trưởng Flint dẫn đầu. Flint đã tạo ra một số thay đổi trong đội hình và có vẻ chuộng kích thích hơn là kỹ xảo...

Đám đông nhà Slytherin lại rộ lên la ó. Tuy nhiên, Harry thấy Jordan cũng có lý. Malfoy có lẽ là đứa gọn ghẽ nhất trong đội Slytherin, chứ còn những đứa khác, đứa nào đứa nấy như ông khổng lồ.

Bà Hooch hô:

-- Hai đội trưởng hãy bắt tay nhau!

Flint và Wood cùng tiến lại gần nhau và người này chụp tay người kia bóp thật chặt; trông như thể người này đang cố bẻ gãy mấy ngón tay người kia cho rồi.

Bà Hooch lại ra lệnh:

-- Trèo lên chổi! Ba... Hai... Một...

Tiếng còi của bà vừa hoét lên đã lạc mất trong tiếng gầm của đám đông khi mười bốn cây chổi thần cùng vọt lên không trung. Harry cảm thấy tóc tai mình bay ngược hết ra sau, sự lo âu đã nhường chỗ cho sự hào hứng được bay trên cây Tia Chớp; liếc nhìn chung quanh, thấy Malfoy đang bám sau đuôi, nó bèn tăng tốc độ vọt tới để tìm trái banh Snitch.

-- Và bây giờ đội Gryffindor đang giữ banh, Alicia của nhà Gryffindor cùng với trái Quaffle đang nhắm thẳng đến cột gôn của đội Slytherin. Được đó, Alicia! Ôi... không được rồi... trái Quaffle đã bị Warrington chặn lại, Warrington của nhà Slytherin đang bứt lên cao trên sân đấu... ẦM! Chà, George chơi một trái Bludger ngoạn mục, Warrington làm rớt trái Quaffle rồi, nó lập tức bị Johnson bắt lại, Johnson nhà Gryffindor đã lại có banh, cố lên, Angelina... một cú xoay mình né Montague hết xẩy... Ê, thụp xuống, Angelina, có một trái Bludger đang bay tới... ANGELINA ĐÃ LÀM BÀN! 10-0, ĐIỂM CHO ĐỘI GRYFFINDOR!

Angelina thụi vào không khí khi cô bé bay vút đến cuối sân đấu vòng lại, biến người màu tía đỏ gào lên đầy vui sướng..

-- Ối!

Angelina suýt nữa bị bật ra khỏi cây chổi mình đang cỡi vì bị Marcus Flint đâm sầm vào. Đám đông bên dưới rống lên la ó, Flint nói:

-- Xin lỗi! Xin lỗi, tôi không trông thấy cô ta...

Ngay sau đó, Fred Weasley phang nguyên cây gậy của Tầm thủ vô sau đầu Flint. Mũi của Flint đập đập vô cán chổi của nó, chảy máu đầm đìa.

Bà Hooch bay phóng tới giữa hai đứa, rít lên:

-- Phạm lỗi! Một cú phạt đền cho nhà Gryffindor vì một cú tấn công không có khiêu khích vào Truy thủ của họ! Một cú phạt đền cho Slytherin vì gây thiệt hại có tính toán cho Truy thủ của họ!

Fred hét lên:

-- Thôi mà cô!

Nhưng bà Hooch đã thổi còi cái hoét và Alicia lao thẳng tới trước để thực hiện cú phạt đền.

-- Cố lên, Alicia!

Lee gào trong sự im lặng lắng xuống giữa đám đông ở cầu trường.

-- VÔ! ALICIA ĐÃ ĐÁNH BẠI THỦ QUÂN! 20-0, ĐIỂM CHO ĐỘI GRYFFINDOR!

Harry quay ngoắt cây chổi thần Tia Chớp lại, quan sát Flint đang bay tới để thực hiện cú phạt đền cho đội Slytherin, lúc đó mũi anh ta vẫn còn chảy máu ròng ròng. Wood đang bay lượn phía trước cột gôn của đội Gryffindor, quai hàm anh nghiền tẹt lại.

Lee Jordan thuyết minh với đám đông:

-- Dĩ nhiên Wood là một siêu thủ quân! Xuất sắc! Rất khó vượt qua... thiệt là khó... RA! TÔI KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC! WOOD ĐÃ BẮT ĐƯỢC BANH!

Harry nhẹ nhõm quay ra, lại chăm chú nhìn chung quanh để tìm kiếm trái banh Snitch, nhưng vẫn để lọt vào tai tất cả những lời bình luận của Lee Jordan. Điều quan trọng đối với Harry lúc này là làm sao kèm Malfoy cho nó không bắt được trái banh Snitch cho đến khi đội Gryffindor có được số điểm trên năm mươi.

-- Gryffindor lại được banh... Ồ, không, đội Slytherin lấy được banh rồi... không!... Gryffindor vừa giành lại banh và chính Katie Bell, Katie Bell của nhà Gryffindor đang giữ trái Quaffle, cô đang xẹt qua đấu trường... HÀNH ĐỘNG QUẢ LÀ CÓ CÂN NHẮC!

Truy thủ của đội Slytherin là Montague cắt đường bay ngay phía trước Katie, và thay vì giật trái Quaffle, nó lại chụp ngay đầu cô bé. Katie nhào lộn trong không trung, cố gắng giữ thăng bằng trên cây chổi của mình, nhưng làm rớt mất trái Quaffle.

Tiếng còi của bà Hooch lại vang lên lần nữa khi bà phóng vọt lên phía trên Montague và lên tiếng quát thét nó. Một phút sau, Katie đã đẩy được thêm một trái phạt đền nữa qua khỏi Thủ quân của đội Slytherin.

-- BA MƯƠI - KHÔNG! ĐÁNG ĐỜI ĐỒ CHƠI BẮN, CHƠI MÁNH...

-- Jordan, nếu trò không thể ngưng bình luận một cách thiên vị như vậy thì...

-- Thừa giáo sư, con tường thuật đúng y như trận đấu đang diễn ra mà!

Harry cảm thấy một cơn phẫn khích dâng trào. Nó vừa nhắc thấy trái banh Snitch - trái banh đang xoay tít dưới chân một trong những cây cột gôn của đội Gryffindor. Nhưng mà nó chưa thể bắt trái banh Snitch lúc này. Và nếu mà Malfoy nhìn thấy trái banh...

Nguy tạo một vẻ mặt đột nhiên chăm chú tập trung, Harry kéo cán chổi thần Tia Chớp của nó quay vòng lại, tăng tốc độ hướng về phía các cột gôn nhà Slytherin. Trò này tỏ ra rất hiệu nghiệm. Malfoy lập tức bám sát theo sau lưng Harry, hiển nhiên là nó tưởng Harry đã nhìn thấy trái banh Snitch ở phía đó...

VUUÚÚÚT!

Một trong hai trái Bludger xẹt ngang mang tai của Harry, tổng thắng vô Derrick, tay Tấn thủ bành ki tô của đội Slytherin. Liền sau đó...

VUUUUÚÚÚT!

Trái Bludger thứ hai bay xướt qua cùi chỏ Harry. Một Tấn thủ khác - Bole của nhà Slytherin - đang kề sát bên hông nó.

Harry liếc nhanh, thấy Bole và Derrick đang lao về phía nó, gậy giơ cao lăm lăm. Harry canh đúng vào giây phút chót mới phóng vọt lên cao, khiến Bole và Derrick đâm sầm vào nhau một cú kêu cái rộp dễ sợ.

Lee Jordan cười ha hả khi hai Tấn thủ của đội Slytherin lảo đảo tách ra khỏi nhau, tay ôm đầu choáng váng.

-- Tệ quá, các con ơi! Muốn đánh bại một cây chổi thần Tia Chớp thì các con phải rằng dậy sớm hơn tý nữa! Và bây giờ đội Gryffindor lại có được banh, Johnson đang giữ trái Quaffle... Flint đang bám sát cô bé... chộc vô mắt hấn đi, Angelina! Con giỡn một chút mà, thưa giáo sư! Chỉ là đùa thôi mà! Ồi, không! Flint giành được trái Quaffle rồi, Flint đang bay thẳng về phía cột gôn của nhà Gryffindor, cố lên Wood, hãy bảo vệ...

Nhưng Flint đã làm bàn! Từ phía đám đông cổ động viên nhà Slytherin bùng nổ một trận hò reo inh ỏi và Lee chửi thề bậy bạ đến nỗi giáo sư McGonagall tìm cách đẩy chệch cái loa phù thủy xa ra khỏi nó.

-- Dạ thưa giáo sư, con xin lỗi! Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu! Thế là đội Gryffindor đang dẫn đầu 30-10, và đội Gryffindor lại đang giữ banh...

Trận đấu này hóa ra là trận đấu có nhiều pha chơi xấu nhứt mà Harry từng tham dự. Giận điên lên vì bị Gryffindor dẫn điểm trước, các cầu thủ đội Slytherin nhanh chóng sử dụng bất cứ phương tiện nào để giành cho được trái Quaffle. Bole nện Alicia bằng cây gậy của nó rồi làm bộ biện bạch là nó tưởng cô bé là trái Bludger. George Weasley bèn trả đũa bằng cách thúc cùi chỏ cho vô ngay giữa mặt Bole. Bà Hooch bèn thưởng cho mỗi đội một trái phạt đền, và Wood lập lại một cú chụp banh ngoạn mục khác, nâng tỷ số điểm nghiêng về phía Gryffindor là 40-10.

Trái banh Snitch lại biến đi đâu mất tăm. Malfoy vẫn cứ bám sát Harry mỗi khi nó bay vút lên cao phía trên trận đấu, nhìn quanh quẩn tìm kiếm trái banh - Một khi mà đội Gryffindor dẫn trước được năm mươi điểm...

Katie ghi thêm một bàn thắng: 50-10 rồi. Fred và George đang lượn quanh cô bé, gậy giơ cao sẵn sàng, đề phòng bất cứ tên Slytherin nào có ý đồ rửa hận. Nhưng lợi dụng lúc Fred và George bận bịu bảo vệ Katie, Bole và Derrick nhắm cả hai trái Bludger vô Wood. Lần lượt trái trước trái sau, cả hai tổng thẳng vô bụng Wood, và anh chàng phải lộn mèo trong không trung, bám chặt lấy cán chổi, đau đớn đứt hơi luôn.

Bà Hooch giận điên lên. Giọng bà quát Bole và Derrick nghe the thé:

-- Các trò không được tấn công Thủ quân trừ trường hợp trái Quaffle đang ở trong vùng cấm địa! Phạt đền cho đội Gryffindor.

Và Angelina làm bàn gọn đẹp. 60-10! Một lát sau, Fred Weasley đánh loạn xạ một trái Bludger vào Warrington, làm trật trái Quaffle khỏi tay nó; Alicia lập tức chụp lấy và thấy vô gôn đội Slytherin: 70-10!

Đám đông cổ động viên của đội Gryffindor hò reo đến khản cả tiếng. Đội Gryffindor đã dẫn trước sáu mươi điểm, và nếu bây giờ Harry bắt được trái banh vàng Snitch, thì cúp Quidditch sẽ thuộc về Gryffindor. Harry hầu như có thể cảm nhận được hàng trăm con mắt

theo dõi nó khi nó bay vút lên vòng quanh sân đấu, cao bên trên tất cả những cầu thủ khác, với Malfoy tăng tốc độ bám sát sau đuôi.

Và rồi Harry nhìn thấy trái banh Snitch. Nó đang lấp lánh phía trên Harry cách chừng bảy thước.

Harry bèn tăng vọt tốc lực, gió rít ù ù bên tai; nó duỗi dài tay ra, nhưng đột nhiên, cây chổi thần Tia Chớp bị hãm lại...

Kinh hoàng, Harry nhìn quanh. Malfoy đã tự lao mình tới trước, nắm chặt đuôi cây chổi thần Tia Chớp và ra sức kéo nó lại.

-- Trò...

Harry giận đến nỗi sẵn sàng đâm vào mặt Malfoy, nhưng nó không thể đâm tới. Malfoy thở hổn hển vì ra sức giữ chặt đuôi chổi thần Tia Chớp, nhưng mắt nó lóe sáng một cách nham hiểm. Nó đã đạt được cái mà nó muốn: trái banh Snitch đã lại biến mất tăm.

Bà Hooch lao tới nơi thì Malfoy đã chuồn trở lại trên chổi thần Nimbus 2001 của nó. Bà Hooch kêu thất thanh:

-- Phạt đền! Phạt đền cho đội Gryffindor! Ta chưa bao giờ thấy một chiến thuật nào như vậy!

Nhảy xổng khỏi tầm tay của giáo sư McGonagall, Lee Jordan hú vang qua cái loa phóng thanh phù thủy:

-- ĐỒ CẶN BÃ BỊP BỢM! ĐỒ THỐI THA LỪA ĐẢO...

Ngay cả giáo sư McGonagall bây giờ cũng không thềm chỉnh lời Lee Jordan nữa. Bà dứ dứ nắm đấm về phía Malfoy; cái nón của bà rơi xuống, và bà nữa, cũng la hét giận dữ.

Alicia thực hiện cú phạt đền cho đội Gryffindor, nhưng cô bé đang cơn tức giận nên trật mục tiêu cả thước. Đội Gryffindor bị mất tập trung còn đội Slytherin - vui mừng với hành động chơi xấu kinh tởm của Malfoy - lại phấn chấn lên tinh thần.

Lee Jordan rên rí:

-- Đội Slytherin đang giữ banh, Slytherin đang nhắm vô gôn... Montague làm bàn! 70-20!

Bây giờ thì Harry lại bám thật sát Malfoy, đến nỗi đầu gối của tụi nó cứ đụng nhau hoài. Harry sẽ không đời nào để cho Malfoy tiếp cận với trái banh Snitch ở bất cứ đâu...

Khi Malfoy xoay mình lại và thấy Harry chặn đường mình, nó nổi điên lên quát:

-- Tránh ra, Potter!

-- Angelina đang giữ được trái banh Quaffle cho đội Gryffindor, cố lên, Angelina, CỐ LÊN!

Harry nhìn quanh. Ngoại trừ Malfoy, tất cả cầu thủ Slytherin, kể cả Thủ quân, đang lao vút qua sân đấu, hướng về phía Angelina - tất cả bọn chúng đều lao vô chặn đường Angelina.

Harry kéo mạnh cây chổi thần Tia Chớp, cúi người thật thấp đến nỗi thân nó gần nằm sát dọc theo cán chổi, và nó đá mạnh để lao vọt tới trước. Nó bắn mình vô đám Slytherin y như một viên đạn.

-- AAAÁÁÁÁ!

Cả đám nhà Slytherin dạt ra tứ tán khi cây chổi thần Tia Chớp lao vào chúng. Đường tiến công của Alicia đã được mở ra quang đãng.

-- ALICIA GHI ĐIỂM! ALICIA ĐÃ LÀM BÀN! Đội Gryffindor đã dẫn trước 80-20!

Harry xem một tí là lao đầu thẳng vô khán đài, cố thẳng mình lại giữa lưng chừng trời, quay lại và lượn vòng ở khoảng giữa sân đấu.

Và bỗng nhiên nó nhìn thấy một điều làm tim nó ngừng đập. Malfoy đang lao xuống với vẻ hớn hờ chiến thắng lồ lộ trên nét mặt - Kia kìa, bên dưới cách mặt cỏ chừng một thước, là trái banh bé tí tẹo bằng vàng lóng la lóng lánh. Harry thúc cây chổi thần Tia Chớp lao xuống, nhưng Malfoy đã lao trước nó rất xa.

-- Mau lên! Mau lên! Mau lên!

Harry khẩn thiết giục cây chổi của nó. Khoảng cách giữa nó và Malfoy đang ngắn lại... Harry cúi mọp sát cán chổi để né tránh khi Bole tổng vô nó một trái Bludger... Nó đã theo kịp tới mắt cá của Malfoy... nó đã bay ngang với Malfoy...

Nhoài người tới trước, Harry buông cả hai tay khỏi cán chổi. Harry gạt phắt cánh tay Malfoy ra và...

-- THẮNG RỒI!

Harry ngóc lên với hai cánh tay giơ cao trong không trung, và cả sân vận động bùng nổ. Harry phóng vọt lên bên trên đám đông, trong tai nó lừng bùng những tiếng reo kỳ cục. Trái banh vàng tí tẹo được nắm chặt trong bàn tay nó, đang đập cánh chống chọi mấy ngón tay của Harry một cách vô vọng.

Thế rồi Wood phóng như điên về phía Harry, nước mắt ràn rụa đến nỗi không nhìn thấy rõ nữa. Anh ta cặp cổ Harry thốn thức trên vai nó, không cách gì ngăn nỗi niềm xúc cảm dâng trào. Harry cảm nhận được hai quả thúi đích đáng của Fred và George; rồi đến giọng nói của Angelina, Alicia, và Katie:

-- Chúng ta đã đoạt cúp! Chúng ta đã đoạt cúp!

Rồi beng trong những vòng tay ôm chầm và siết chặt, và la hét đến khản giọng, cả đội Gryffindor cùng đáp xuống mặt đất.

Hết đợt này đến đợt cổ động viên khác trong màu đỏ tía tuôn qua hàng rào chắn đồ vào sân đấu. Những bàn tay cứ như mưa vũ trên lưng túi nó liên tục. Harry có một cảm giác rất hoang mang với những thân thể ép sát vào nó. Sau đó, Harry và cả đội nhà Gryffindor được công kênh trên vai đám đông. Xô đẩy một lát ra tới vùng sáng, Harry nhìn thấy lão Hagrid, mình mẩy dính đầy những nơ hoa hồng đỏ tía.

-- Con đã đánh gục chúng, Harry, con đã hạ gục chúng! Bác sẽ kể cho Buckbeak nghe, chờ đó!

Còn kia là huynh trưởng Percy, nhảy loi choi như một thằng điên, quên tuốt mọi vẻ chừng chạc tôn nghiêm. Giáo sư McGonagall thì khóc nức nở còn hơn cả Wood, bà phải dùng tới lá cờ vĩ đại của đội Gryffindor để mà lau nước mắt. Và kìa, Ron và Hermione đang chen lấn len lỏi để tìm cách đến gần Harry. Tụi nó chẳng thể nói nên lời. Tụi nó chỉ đơn giản nhìn nhau tươi cười rạng rỡ, khi Harry được công kênh về phía khán đài, nơi cụ Dumbledore đang đứng đợi với một cái cúp Quidditch vĩ đại.

Giá mà lúc này có bọn giám ngục Azkaban quanh đây... Khi anh chàng Wood đang thổn thức chuyền tay cho Harry cái cúp, khi nó nâng cái cúp đưa lên cao, Harry cảm thấy nó có thể tạo ra được vị thần Hộ mệnh ngon lành nhất thế giới.